

Nomen est omen – Fejér megye Toldija legyőzte saját farkasait

oldalát néző embert ismertem meg benned, de azt még nem mesélted el, hogyan lett belőled kulturális közfoglalkoztatott.

E. B.: Menjünk kicsit visszafelé az időben, hogy olvasóink is teljesebb képet kapjanak, miként jutottál el a település könyvtáráig?

Toldi Ágnes: Kis településen élünk, így mindenki ismer mindenkit, ezért a személyes problémáim sem maradtak titokban: a betegség, az abból történő felépülés, majd a hosszú időt követően az álláskereső járadéktól történő elesés sem. A hivatali ügyintézők tudtak a helyzetemről, és amikor megjelent a Nemzeti Művelődési Intézet felhívása, az önkormányzat pedig sikerrel pályázott a Kulturális Közfoglalkoztatási Programban, akkor megkérdezték, hogy érdekelne-e egy ilyen lehetőség? Azonnal igent mondtam, amit azóta sem bántam meg, mert hosszú évek ingázása után végre helyben dolgozhatok, ráadásul nem kevés kreativitást igénylő munkakörben.

T. Á.: Közel tíz éven keresztül dolgoztam három műszakban, folyamatos munkarendben egy székesfehérvári multinál, ez a fajta munkavégzés pedig szerintem alapjaiban képes átformálni az ember személyiségét. A szalag mellett gyakorlatilag megszűnik az ember egyénisége, olyan, mintha „összeszuszorodna” az agya, ráadásul erős szociális érzékenységgel rendelkező emberként mind gyakrabban kerültem összeütközésbe a gyári valósággal. A leépítésemet követően fél évvel jelentkeztek először egy rákhoz hasonló vírusos megbetegedés tünetei, de ez hivatalosan nem volt kapcsolatba hozható a gyárban végzett tevékenységgel, nem bizonyítható, hogy az ottani vegyi anyagokkal történt

A Mezőföld északnyugati peremén található Jenő község könyvtárában dolgozik közösségi munkásként Mátyásné Toldi Ágnes. Akárcsak névrokona, Arany János elbeszélő költeményének hőse, ő is nagy harcos: kilátástalannak tűnő helyzetből állt talpra, s talált minden eddiginél motiválóbb lehetőségre a Nemzeti Művelődési Intézet harmadik Kulturális Közfoglalkoztatási Programjában. A gyári munka után, amit korábban végzett, majd az azt követő, nem minden esetben gyógyítható betegséggel való küzdelem, illetve a két felnőtt gyermek útnak indítása után az új, inspiráló kihívás a község kulturális életének fellendítése.

Egerszegi Balázs: *Eddigi találkozásaink, illetve beszélgetéseink során egy mosolygós, mindennek a jó*

getünk. Múltról és jelenről már volt szó az eddigiekben, mi a helyzet a jövővel?

T. Á.: A betegségből kilábalóban vagyok, a két gyerekből „másfél” már kirepült, férjemmel megünnepeljük a már említett negyedszázados évfordulót, úgyhogy reméljük, ezen a fronton – a magánéletben – minden rendben lesz. Ami a munkát illeti, jelenleg nagyon jól érzem magam a helyemen, és nagy örömmel vettem részt a százhusz órás képzésen is, ahol a számomra kifejezetten hasznos ismeretek mellett nagyszerű emberekkel ismerkedhettem meg. A képzésen történt részvételnek köszönhetően kerülhettem kapcsolatba többek között a Fejér Megyei Kormányhivatal Munkaügyi Központjának mentorával, aki helyzetemet megismerve nemcsak szóban ajánlotta fel a segítségét, hanem Székesfehérváron jártamban valóban barátsággal fogadott irodájában. A terveim között szerepel a 2016 januárjában induló ifjúságsegítő tanfolyam elvégzése, melyet követően akár az ahhoz kapcsolódó területen is jelentősen megnőnének az elhelyezkedési esélyeim. A gyógyulási időszakomban csak abban voltam biztos, hogy gyárban nem dolgoznék többet, a közfoglalkoztatási programtól kapott inspiráció után viszont már nemcsak azt tudom, hogy mit nem szeretnék, hanem azt is, hogy mi az, amit igen: szeretnék képzettséget szerezni, és lehetőség szerint a közművelődésben, vagy valamilyen határterületén elhelyezkedni. Az életben eddig mindent magam elé helyeztem, most viszont szeretném ezt az utat végigjárni, az pedig csak hab lenne a tortán, ha emellett olyan régi vágyaim is teljesülnének, mint megtanulni gitározni és lovagolni.

kapcsolatba kerülés okozhatta. Mindenesetre még éveket kell várnom és kontrollra járnok, hogy hivatalosan is gyógyultnak nyilváníthatassanak, hasonlóan a daganatos megbetegedésből felépülőkhöz. Szerencsére úgy néz ki, hogy győzött az élni akarásom, de nagyon sokat köszönhetek a férjemnek is, aki végig kitartott mellettem, s ennek köszönhetően idén már a huszonötödik házassági évfordulónkat ünnepelhetjük. Közhelyként hangozhat, de attól még igaz, hogy aki súlyos betegségből „jön vissza”, az alapvetően más-ként lát dolgokat: ez velem is így van, ez a szemléletváltozás jelentősen befolyásolja az aktuális, és biztos vagyok benne, hogy a jövőbeni döntéseimet is.

T. Á.: Már korábban, gyári munkás koromban is erős reakciók érkeztek a környezetemből arra nézve, hogy „jó” vagyok az emberekhez, nemcsak szűk családi vagy ismeretségi körben. Amikor a közelmúltban a jeni iskolai igazgatónál jártam a tudáskörnyezeti kérdőív kitöltése kapcsán, akkor a beszélgetésünket követően azt mondta: „Te egy jó ember vagy!”

E. B.: Mi is hasonlót tapasztaltunk, többek között ezért is beszél-

MÁTYÁS NÉ TOLDI ÁGNES (1970) 1988-ban szerzett középfokú kereskedelmi végzettséget a székesfehérvári Hunyadi Mátyás szakközépiskolában. Rövid ideig dolgozott tanult szakmájában, majd két gyermekét nevelte. GYES után egy székesfehérvári multinacionális cégnél dolgozott, majd hosszú ideig tartó álláskeresés után jelenleg Jenő község kulturális közfoglalkoztatottjaként a helyi könyvtárban dolgozik.

EGERSZEGI BALÁZS (1974) végzettségét tekintve közművelődési szakember. 1997-ben a Berzsényi Dániel Tanárképző Főiskolán szerzett művelődésszervező diplomát. 1997 és 2001 között művelődésszervező több Fejér megyei kistélepülésen, 2001 és 2009 között az [origo] internetes portál, 2010 és 2012 között a Fejér Megyei Esélyegyenlőségi Iroda alkalmazottja. 2013 óta a Nemzeti Művelődési Intézetben munkatársa.

E. B.: Május közepe óta vagyunk kollégák a Nemzeti Művelődési Intézet rendszerében. Milyen tapasztalatokat szereztél, illetve milyen visszajelzéseket kaptál eddig a munkádhoz kapcsolódóan?